

Sygn. akt: VI K 548/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2019 roku

Sąd Rejonowy Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu VI Wydział Karny

w składzie

Przewodniczący: Sędzia Izabela Hantz-Nowak

Protokolant: Sekr. Sąd. Katarzyna Pawłowska

w obecności prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań-Wilda w Poznaniu - ---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 19 września 2018 roku, 8 listopada 2018 roku, 19 grudnia 2018 roku, 3 czerwca 2019 roku i 14 października 2019 roku

sprawy **P. C.**, syna J. i L. z domu K., urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 19 października 2017 roku w P. posiadał wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii substancję psychotropową w postaci białego proszku – kokainy o wadze netto 0,44 grama, przy czym czyn stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. o przestępstwo określone w art. 62 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

2. w dniu 19 października 2017 roku w P. znajdując się pod wpływem środka odurzającego w postaci kokainy oddziałującej na ośrodkowy układ nerwowy jak alkohol w stężeniu powyżej 0,5 % prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki M. o numerze rejestracyjnym (...), będąc wcześniej skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu o sygn. akt: VIII K 512/12 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie pod wpływem środka odurzającego, tj. o przestępstwo z art. 178a § 4 k.k.

I. **Oskarżonego P. C.** uznaje za winnego zarzucanego mu w punkcie 1 czynu, tj. przestępstwa z art. 62 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 k.k. wymierza mu karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda.

II. Na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek przez zniszczenie na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci białego proszku - kokainy o wadze netto 0,44 grama w papierowym zwitku opisanego w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr I/157/18/N pod pozycją nr 1.

III. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii za czyn przypisany oskarżonemu w punkcie I wyroku, orzeka wobec oskarżonego nawiązkę w wysokości 500 (pięćset) zł na cel związany z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii – Stowarzyszenie (...)
z siedzibą w W. przy ul. (...), nr rachunku bankowego: (...), Bank (...) S.A. z siedzibą w W..

IV. **Oskarżonego P. C.** w ramach zarzucanego mu w punkcie 2 czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 19 października 2017 roku

w P. znajdując się pod wpływem środka odurzającego w postaci kokainy oddziałującej na ośrodkowy układ nerwowy jak alkohol w stężeniu powyżej 0,5 ‰ prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki M. o numerze rejestracyjnym (...), będąc wcześniej skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu o sygn. akt: VIII K 512/12 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie pod wpływem środka odurzającego, tj. przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

V. Na podstawie art. 42 § 3 k.k. za czyn przypisany oskarżonemu w punkcie IV wyroku, orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

VI. Na podstawie art. 43a § 2 k.k. za czyn przypisany oskarżonemu w punkcie IV wyroku orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 10 000 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, nr rachunku bankowego: (...), Bank (...) Oddział w P..

VII. Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku (Dz.U.1983.49.223) o opłatach w sprawach karnych i § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 18 czerwca 2003 roku (Dz.U.2013.663) w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym i § 3 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 18 czerwca 2014 roku (Dz.U.2014.861) w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych i obciąża go wydatkami w kwocie (...),50 (tysiąc dwieście dwadzieścia dwa złote i pięćdziesiąt groszy) zł.

/-/ Sędzia Izabela Hantz-Nowak

UZASADNIENIE

W dniu 19 października 2017 roku około godziny oskarżony P. C. kierował samochodem marki M. (...) koloru srebrnego, o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się pod wpływem środka odurzającego.

Około godziny 01:50 na ulicy (...) w P. pojazd kierowany przez oskarżonego zwrócił uwagę zmotoryzowanego patrolu funkcjonariuszy Policji, albowiem poruszał się z nadmierną prędkością. Funkcjonariusze zdecydowali się zatrzymać oskarżonego, jednak przyspieszył on wtedy gwałtownie i skręcił w ul. (...), a następnie w ul. (...) i ostatecznie zatrzymał się pomiędzy znajdującymi się tam garażami. Kolejno oskarżony wysiadł z samochodu (nie gasząc w nim światła i nie zamykając go) i zaczął uciekać w stronę bloku położonego przy ul. (...). Wówczas funkcjonariusz Policji J. I. podjął pościg pieszy za oskarżonym i zauważył, że schował się on za (...) o numerze rejestracyjnym (...), a następnie odrzucił pod auto dwa zwitki papierowe z zawartością białego proszku. P. C. został przez funkcjonariusza Policji zatrzymany i przewieziony na Komisariat Policji P.. W trakcie zatrzymania oskarżony był bardzo zdenerwowany, zdyszany, miał rozbiegany wzrok, kontakt z nim był utrudniony.

Na komisariacie Policji dokonano zważenia zabezpieczonego białego proszku, którego łączna waga wyniosła 0,44 grama netto oraz wykonano test na pochodzenie białego proszku testerem narkotykowym, który wykazał, że zabezpieczona substancja to kokaina. Kolejno przewieziono oskarżonego do szpitala (...) w P. w celu przeprowadzenia badania na zawartość środków odurzających w organizmie.

Przeprowadzone badania chemiczno-toksykologiczne próbki krwi pobranej od oskarżonego wykazały obecność kokainy w stężeniu 34,0 ng/ml i jej metabolitu – benzoiloeckgoniny w stężeniu 608 ng/ml. Wskazana ilość kokainy oddziałuje na ośrodkowy układ nerwowy jak alkohol w stężeniu powyżej 0,5 ‰.

Oskarżony P. C. ma 45 lat, posiada wykształcenie zawodowe, jest kawalerem, nie posiada dzieci. Oskarżony utrzymuje się z pracy w firmie (...), gdzie otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 2000 zł netto miesięcznie. Oskarżony był wcześniej karany:

- 1) wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 6 lutego 2007 roku, sygn. akt: III K 291/06 za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. na karę 5 lat pozbawienia wolności, karę grzywy w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 zł każda oraz został zobowiązany do zapłaty nawiązki w wysokości 500 zł na cel społeczny;
- 2) wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 23 kwietnia 2012 roku, sygn. akt: VIII K 512/12 za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 15 zł każda oraz orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku oraz zobowiązano go do zapłaty świadczenia pieniężnego na cel społeczny w wysokości 500 zł;
- 3) wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 11 kwietnia 2017 roku, sygn. akt: VI K 158/17 za przestępstwo z art. 180a k.k. na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 zł każda.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- 1) częściowo wyjaśnień oskarżonego (k. 22-24, 29-32, 69-70, 74-75, 97-98);
- 2) zeznań świadków:
 - a) J. I. (k. 14-15, 99-100);
 - b) A. K. (k. 153v-154);
- 3) opinii biegłego z dziedziny medycyny sądowej mgr farmacji A. T. z dnia 22 grudnia 2017 roku wraz z ustną opinią uzupełniającą z dnia 8 listopada 2018 roku oraz pisemną opinią uzupełniającą z dnia 4 kwietnia 2019 roku (k. 41-42, 110v, 134-136);
- 4) dokumentów:
 - a) notatki urzędowej z dnia 19 października 2017 roku (k. 1-1v);
 - b) protokołu zatrzymania rzeczy z dnia 19 października 2017 roku (k. 2-4);
 - c) protokołu zatrzymania osoby z dnia 19 października 2017 roku (k. 5-5v);
 - d) protokołu przeszukania z dnia 19 października 2017 roku (k. 7-8v);
 - e) protokołu przeszukania osoby jej odzieży i podręcznych przedmiotów z dnia 19 października 2017 roku (k. 9-10v);
 - f) oświadczenia z dnia 19 października 2017 roku (k. 11);
 - g) świadectwa zgodności z dnia 13 kwietnia 2015 roku (k. 12);
 - h) protokołu użycia testera narkotykowego z dnia 19 października 2017 roku (k. 13-13v);
 - i) zaświadczenia lekarskiego z dnia 19 października 2017 roku (k. 26);
 - j) karty karnej oskarżonego (k. 35-36, 94-96, 105-107, 125-127, 138-140, 148-150);
 - k) protokołu pobierania krwi z dnia 19 października 2019 roku (k. 43-43v);

l) wyroku nakazowego Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 23 kwietnia 2012 roku, sygn. akt: VIII K 512/12 (k. 60).

Oskarżony P. C. w toku postępowania przygotowawczego początkowo przyznał się do zarzucanego mu czynu posiadania środka odurzającego w postaci białego proszku – kokainy o wadze netto 0,44 gram, jednak następnie wycofał się z tego. Jednocześnie w toku postępowania sądowego podtrzymał jako zgodne z prawdą wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego dotyczące przyznania się do posiadania przedmiotowego środka odurzającego. W tym zakresie Sąd uznał, że wyjaśnienia oskarżonego są wiarygodne, albowiem korespondują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a przede wszystkim z zeznaniami świadka J. I., który w dniu 19 października 2019 roku dokonał zatrzymania oskarżonego.

Nie zasługuje natomiast na wiarę ta część wyjaśnień oskarżonego, w której podał, że nie prowadził samochodu pod wpływem środków odurzających. Twierdzenia oskarżonego

w tej części zmierzają do wykazania, że środek odurzający w postaci kokainy zażył (władając ją do ust) dopiero, gdy wysiadł z samochodu. Wyjaśnienia w takim kształcie należało jednak uznać za przyjętą przez oskarżonego linię obrony. Przede wszystkim, należy wskazać, że świadek J. I. podał, że oskarżony podczas zatrzymania był bardzo zdenerwowany, miał rozbiegany wzrok, a kontakt z nim był utrudniony. Z opinii biegłego

z dziedziny medycyny sądowej A. T. wynika natomiast, że po przyjęciu doustnym kokainy efekty zażycia są obserwowane dopiero po około 45 minutach. W przypadku przyjęcia na błonę śluzową nosa efekty działania kokainy obserwuje się po kilku minutach od spożycia. Biorąc więc pod uwagę opisane przez świadka J. I. symptomy zażycia kokainy oraz wyniki wykonanych badań, stwierdzić należy, że doustne zażycie kokainy w okolicznościach wskazanych przez oskarżonego było nieprawdopodobne. Nadto, zachowanie oskarżonego polegające na pozostawieniu pojazdu i oddaleniu się w celu zażycia narkotyków wydaje się mało logiczne oraz sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, gdyżby bowiem oskarżony nie prowadził pojazdu, jak twierdzi, pod wpływem środka odurzającego to w jakim celu zażywałby go po oddaleniu się od pozostawionego niezabezpieczonego pojazdu, mógłby poprzestać choćby na odrzuceniu posiadanego proszku. Zdaniem Sądu, wersja podana przez oskarżonego stanowi przyjętą linię obrony i nie znalazła potwierdzenia w materiale dowodowym.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznanie świadków J. I. oraz A. K., albowiem były spójne, logiczne, konsekwentne i wzajemnie się uzupełniały. Świadców są funkcjonariuszami Policji i ich kontakt z oskarżonym miał miejsce w związku z wykonywaniem przez nich czynności służbowych. Wymienieni funkcjonariusze wskazali na zachowanie oskarżonego podczas zatrzymania, zaznaczali, że był zdenerwowany, rozdygotany oraz, że po opuszczeniu samochodu wyrzucił papierowe zwitki zawierające biały proszek – kokainę.

Opinia biegłego A. T., zarówno pisemna jak i ustna, sporządzona w sprawie jest jasna i pełna, biegły posiada fachową wiedzę z dziedziny oddziaływania środków odurzających na świadomość ludzką, udzielił przekonujących odpowiedzi na wszystkie pytania stron, stąd opinia ta stała się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Podstawą wyrokowania Sąd uczynił także pozostały materiał dowodowy zebrany w sprawie w postaci dokumentów, ujawnionych na rozprawie w trybie art. 393 § 1, § 2 i § 3 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i § 2 k.p.k. wskazanych w protokole rozprawy. Są to w przeważającej części dokumenty procesowe, urzędowego pochodzenia, sporządzone przez kompetentne osoby zgodnie z zakresem ich kwalifikacji i uprawnień, a w związku z tym wiarygodność i autentyczność tych dokumentów nie budziła wątpliwości stron i również Sąd nie znalazł żadnych podstaw do ich podważania.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób niebudzący wątpliwości wskazuje na to, że oskarżony P. C. dopuścił się zarzucanych mu czynów zabronionych.

Zgodnie z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U. z 2019 r. poz. 852)

o przeciwdziałaniu narkomanii kto, wbrew przepisom ustawy, posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Stosownie natomiast do treści art. 62 ust. 3 wskazanej ustawy w wypadku mniejszej wagi, sprawca podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie substancja znajdująca się w dwóch papierowych zwitkach stanowiła środek odurzający w postaci kokainy o łącznej wadze 0,44 grama. Sąd nie miał również wątpliwości, że to oskarżony jest osobą, do której należał zabezpieczony środek odurzający. Świadek J. I. wskazał bowiem, że widział jak oskarżony wyrzucał przedmiotowe papierowe zwitki. Zeznaniami świadka Sąd dał wiarę, albowiem znajdował się wtedy w odległości ok. 2-3 metrów od oskarżonego, a ponadto jest osobą obcą dla oskarżonego i nie miał interesu, by go obciążać. Ponadto, należy wskazać, że ostatecznie oskarżony podtrzymał swoje wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego w zakresie przyznania się do zarzucanego mu czynu posiadania kokainy.

Jednocześnie Sąd uznał, że czyn oskarżonego stanowi „wypadek mniejszej wagi” w rozumieniu art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Stosownie do stanowiska wyrażonego przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku w uzasadnieniu do wyroku z dnia 23 czerwca 2016 roku, sygn. akt: II AKa 87/16, przy ocenie, czy posiadanie narkotyku można uznać za wypadek mniejszej wagi w rozumieniu przepisu art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii należy brać pod uwagę ilość środka odurzającego lub substancji psychotropowej, a także rodzaj narkotyku oraz okoliczności podmiotowe czynu.

Okoliczności ujawnienia substancji nie wskazują, aby oskarżony zajmował się wytwarzaniem narkotyku w postaci kokainy lub też jego dystrybucją na wielką skalę. Materiał zgromadzony w sprawie wskazuje, że oskarżony posiadał kokainę na własny użytek. Ponadto zaznaczyć trzeba, że oskarżony posiadał przy sobie środek odurzający w stosunkowo niewielkiej ilości. Jakkolwiek więc zachowanie oskarżonego należało ocenić nagannie, to mając na uwadze całość okoliczności podmiotowych i przedmiotowych stwierdzić należało, że przypisanie oskarżonemu popełnienia przestępstwa w typie podstawowym, tj. z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, byłoby rażąco surowe i niesprawiedliwe.

Oskarżonemu zarzucono również popełnienie przestępstwa z art. 178a § 4 k.k., które jest typem kwalifikowanym w stosunku do przestępstwa typu podstawowego określonego w art. 178a § 1 k.k.

Zgodnie z art. 178a § 1 k.k. kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Zgodnie natomiast z art. 178a § 4 k.k. jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Sąd w niniejszej sprawie nie miał wątpliwości, że w dniu 19 października 2017 roku oskarżony prowadził samochód znajdując się pod wpływem środka odurzającego. Przeprowadzone badania chemiczno-toksykologiczne próbki krwi pobranej od oskarżonego wykazały bowiem obecność kokainy w stężeniu 34,0 ng/ml i jej metabolitu – benzoiloeckgoniny w stężeniu 608 ng/ml. Wskazana ilość kokainy oddziałuje na ośrodkowy układ nerwowy jak alkohol w stężeniu powyżej 0,5 ‰. Ponadto Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, że kokainę zażył doustnie już po opuszczeniu pojazdu. Ze zeznań świadków J. I. oraz świadka A. K. wynikało bowiem, że podczas zatrzymania oskarżony był rozdygotany, zdenerwowany, miał rozbiegany wzrok. Informacje te w połączeniu z opinią biegłego z dziedziny medycyny sądowej wskazują na niewiarygodność twierdzeń oskarżonego w tym zakresie. Z opinii biegłego wprost wynika bowiem, że gdyby oskarżony zażył doustnie kokainę już po opuszczeniu samochodu, to efekty jej zażycia byłyby widoczne dopiero po około 45 minutach. Funkcjonariusze Policji przy zatrzymaniu nie mogli więc zauważyć efektów

jej spożycia w zachowaniu oskarżonego. Ponadto wskazać trzeba, że popełnienia przestępstwa prowadzenia pojazdu pod wpływem środka odurzającego oskarżony dopuścił się będąc już uprzednio skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce z dnia z dnia 23 kwietnia 2012 roku, sygn. akt: VIII K 512/12, prawomocny 22.05.12r. (w dniu 2.01.14r. wykonano orzeczoną karę grzywny, jednak z uwagi na wcześniejsze skazanie na karę pozbawienia wolności w sprawie III K 291/06 oraz kolejne skazanie w sprawie VI K 158/17 wyrok w sprawie VIII K 512/12 nie uległ zatarciu - art. 108 kk).

W zakresie obu przestępstw oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony wiedział, że posiadanie środków odurzających, jak również prowadzenie pojazdu pod ich wpływem jest w polskim porządku prawnym zabronione, lecz mimo to zdecydował się na podjęcie takich działań. Uznać zatem należało, że oskarżony zdawał sobie sprawę ze swojego działania. Poczytalność oskarżonego w chwili czynów również nie budziła wątpliwości.

Przystępując do wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę dyrektywy wymiaru kary opisane w art. 3 k.k. i art. 53 § 1 i 2 k.k., to jest wymierzył oskarżonemu karę według własnego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Ustalając stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd kierował się przepisem art. 115 § 2 k.k.

Odnosząc się do pierwszego z czynów przypisanych oskarżonemu, tj. posiadania środka odurzającego w postaci kokainy to jednoznacznie należało go ocenić nagannie. Oskarżony dopuścił się bowiem czynu, który jest sprzeczny z normami prawnymi i godzi w dobro jakim jest zdrowie publiczne i życie. Na korzyść oskarżonego przemawiała jednak okoliczność, że narkotyki w nieznacznej ilości posiadał na własny użytek i nie przyczynił się do ich rozprowadzania. Ponadto Sąd miał na uwadze, że oskarżony nie był do tej pory karany za przestępstwo tego typu. Mimo jednak okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, kara musi być dla niego dolegliwa i wobec tego mając również na uwadze zasadniczo dobrą sytuację materialną oskarżonego Sąd wymierzył mu karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych po 30 złotych każda. W ocenie Sądu kara ta będzie dla oskarżonego dolegliwa, ale również wychowawcza, albowiem oskarżony będzie mógł zrozumieć, że popełnianie nawet najmniejszych przestępstw nie popłaca i zawsze spotyka się z odpowiednią reakcją karną.

Jednocześnie na podstawie 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd orzekł przepadek przez zniszczenie na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci białego proszku - kokainy o wadze netto 0,44 grama w papierowym zwitku opisanego w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr (...) pod pozycją nr 1.

Sąd w związku z popełnieniem przez P. C. przestępstwa z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zdecydował też o obowiązku zapłaty przez niego nawiazki w wysokości 500 zł na cel związany z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii – Stowarzyszenie (...) z siedzibą w W.. Zdaniem Sądu zapłata przez oskarżonego wskazanej kwoty dodatkowo przyczyni się do przemyślenia przez niego swojego działania, a dodatkowo zadośćuczyni społeczeństwu za popełnione przez oskarżonego przestępstwo.

W zakresie wymiaru kary za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. popełnione przez oskarżonego Sąd uznał, że działanie oskarżonego w tym zakresie nosiło znamiona znacznej społecznej szkodliwości. Sąd wziął bowiem pod uwagę, że oskarżony znajdując się pod wpływem środka odurzającego jechał drogą publiczną w dużym mieście, czym bez wątpienia stworzył nie tylko abstrakcyjne, ale również całkiem realne zagrożenie bezpieczeństwa na drodze. Oskarżony P. C. niewątpliwie miał świadomość, że jest pod wpływem środka odurzającego. Będąc wcześniej skazany za kierowanie pojazdem mechanicznym pod wpływem środka odurzającego zdawał sobie sprawę z wpływu tego środka na organizm człowieka, a w szczególności na zdolność postrzegania i reakcji prowadzącego pojazd.

Z powyższego faktu można wnioskować o nasileniu złej woli oskarżonego oraz o zupełnym lekceważeniu przez niego obowiązujących przepisów prawa. Jego wiek, poziom wykształcenia i powszechna znajomość reguł towarzyszących

ruchowi drogowemu, pozwalał w sposób wystarczający zrozumieć i przyswoić sobie reguły moralne i normy prawne. Jako okoliczność łagodzącą dla oskarżonego Sąd uznał porę nocną w jakiej oskarżony prowadził pojazd, powszechnie bowiem wiadomym jest, że natężenie ruchu jest wtedy zdecydowanie mniejsze. Na korzyść oskarżonego przemawiał również brak ujemnych następstw jego zachowania.

Mimo jednak pojawiających się okoliczności łagodzących Sąd uznał, mając na uwadze treść art. 69 § 4 kk, że warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wobec sprawcy przestępstwa z art. 178a § 4 kk jest możliwe jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. W ocenie Sądu, tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności może odnieść skutek wychowawczy wobec oskarżonego i dać szansę na jego resocjalizację. Uprzednio orzeczona wobec oskarżonego kara grzywny za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. nie odniosła oczekiwanych rezultatów i oskarżony ponownie popełnił czyn przeciwko dobru jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji. Orzeczona wobec oskarżonego kara 4 miesięcy pozbawienia wolności będzie adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Jednocześnie sytuacja osobista oskarżonego, fakt, że jest kawalerem i nie ma nikogo na utrzymaniu, sprawi, że kara nie będzie zbyt dolegliwa. Sąd nie dopatrył się żadnych szczególnie uzasadnionych okoliczności w sytuacji oskarżonego, które przemawiały by za podjęciem decyzji o zastosowaniu dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w n/n sprawie.

Sąd zobligowany był treścią art. 42 § 3 k.k. do orzeczenia wobec oskarżonego P. C. w związku z popełnieniem przestępstwa z art. 178a § 4 k.k., dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. W brzmieniu tego przepisu znajduje się sformułowanie „sąd orzeka”- a więc musi orzec dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Jednakże, zdaniem Sądu, wyeliminowanie oskarżonego z ruchu drogowego jest jak najbardziej uzasadnione i ma na celu zapewnienie bezpieczeństwa na drogach wobec innych użytkowników prawidłowo korzystających z drogi.

Na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd zobowiązany był do orzeczenia wobec oskarżonego świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 10 000 zł.

Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku (Dz.U.1983.49.223) o opłatach w sprawach karnych i § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 18 czerwca 2003 roku (Dz.U.2013.663) w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym i § 3 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 18 czerwca 2014 roku (Dz.U.2014.861) w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych i obciążył go wydatkami w kwocie 1222,50 (tysiąc dwieście dwadzieścia dwa złote i pięćdziesiąt groszy) zł.

/-/ Sędzia Izabela Hantz-Nowak